

**AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK**

Uitspraak op het hoger beroep van:

appellant,

**tegen de uitspraak in zaak nr. 07/25179 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Utrecht, van 22 november 2007 in het geding tussen:**

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 4 januari 2007 heeft de minister van Justitie (hierna: de minister) het verzoek van (hierna: de vreemdeling) om op hem artikel 64 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) toe te passen, afgewezen.

Bij besluit van 29 mei 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 22 november 2007, verzonden op 30 november 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht (hierna: de rechtbank), het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 18 december 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 18 juni 2008, waar de vreemdeling, vertegenwoordigd door mr. W. Boelens, advocaat te Utrecht, en de staatssecretaris, vertegenwoordigd door mr. W.B. Klaus, ambtenaar in dienst van het Ministerie van Justitie, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. In grief 1 klaagt de vreemdeling dat de rechtbank heeft miskend dat de staatssecretaris niet deugdelijk heeft gemotiveerd waarom hij zijn standpunt dat artikel 64 van de Vw 2000 niet op de vreemdeling van toepassing is, handhaaft, nu twijfel bestaat aan de mogelijkheid van overdracht en directe voortzetting van de medische behandeling van de vreemdeling na diens terugkeer in het land van herkomst. Daartoe betoogt hij dat de rechtbank ten onrechte aan de door hem overgelegde brief van dr. Oosterbaan niet de betekenis heeft gehecht die daaraan gehecht moet worden, doch daarentegen ten onrechte doorslaggevende betekenis heeft gehecht aan de toezegging dat de Dienst Terugkeer & Vertrek (hierna: de DT&V) bij de uitzetting erop toe zal zien dat aan de terzake door het Bureau Medische Advisering (hierna: het BMA) gestelde voorwaarden zal worden voldaan.

2.1.1. Ingevolge artikel 8, aanhef en onder j, van de Vw 2000 heeft een vreemdeling in Nederland rechtmatig verblijf, indien tegen de uitzetting beletselen bestaan, als bedoeld in artikel 64.

Ingevolge artikel 27, eerste lid, voor zover thans van belang, heeft de beschikking waarbij een aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14, wordt afgewezen, van rechtswege tot gevolg dat:

- a. de vreemdeling niet langer rechtmatig in Nederland verblijft tenzij een andere rechtsgrond voor rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8 van toepassing is;
- b. de vreemdeling Nederland uit eigen beweging dient te verlaten binnen de in artikel 62 gestelde termijn, bij gebreke waarvan de vreemdeling kan worden uitgezet;
- c. de ambtenaren belast met het toezicht op vreemdelingen, na ommekomst van de termijn waarbinnen de vreemdeling Nederland uit eigen beweging dient te verlaten, bevoegd zijn elke plaats te betreden, daaronder begrepen een woning, zonder de toestemming van de bewoner, teneinde de vreemdeling uit te zetten.

Ingevolge artikel 64 blijft uitzetting achterwege, zolang het gelet op de gezondheidstoestand van de vreemdeling of die van een van zijn gezinsleden niet verantwoord is om te reizen.

2.1.2. Volgens paragraaf B8/10 van de Vreemdelingencirculaire 2000 blijft uitzetting op grond van artikel 64 van de Vw 2000 achterwege indien:

- de medisch adviseur aangeeft dat het vanwege de gezondheidstoestand van de vreemdeling of één van zijn gezinsleden niet verantwoord is om te reizen; of
- de stopzetting van de medische behandeling een medische noodsituatie zal doen ontstaan; en
- de medische behandeling van de betreffende medische klachten niet kan plaatsvinden in het land van herkomst of ander land waarheen betrokkene zich kan verwijderen; en
- de medische behandeling ter voorkoming van het ontstaan van deze noodsituatie naar verwachting één jaar of korter zal duren.

Ingevolge paragraaf B8/3.1 wordt onder medische noodsituatie die situatie verstaan, waarbij de vreemdeling lijdt aan een stoornis, waarvan op basis van de huidige medisch-wetenschappelijke inzichten vaststaat dat het achterwege blijven van behandeling op korte termijn zal leiden tot overlijden, invaliditeit of een andere vorm van ernstige geestelijke of lichamelijke schade. Onder "op korte termijn" wordt verstaan binnen een termijn van drie maanden.

Ingevolge paragraaf A7/7.4, voor zover thans van belang, kan het voorkomen dat de medisch adviseur in zijn advies aangeeft dat de vreemdeling in staat is om te reizen, doch dat dit onder bepaalde voorwaarden dient te geschieden. Het kan dan bijvoorbeeld gaan om een voorraad aan medicijnen van de vreemdeling tijdens en na de reis of het meenemen van medische gegevens. De DT&V ziet erop toe dat aan deze voorwaarden is voldaan voordat de vreemdeling wordt uitgezet.

2.1.3. Ter beoordeling van het verzoek van de vreemdeling om toepassing van artikel 64 van de Vw 2000 heeft de minister het BMA verzocht hem te adviseren over de gezondheidstoestand van de vreemdeling, aan welk verzoek het BMA bij advies van 22 december 2006 heeft voldaan. Volgens dit advies, voor zover thans van belang, wordt de vreemdeling ambulante behandeld door een psychiater en sociaal psychiatrisch verpleegkundige en gebruikt hij medicijnen. Gelet op de huidige medische inzichten zal het uitblijven van de behandeling tot een medische noodsituatie kunnen leiden.

Volgens het BMA is behandeling van de vreemdeling in het land van herkomst evenwel mogelijk, nu uit informatie van International SOS blijkt dat in het land van herkomst alle aan de vreemdeling voorgeschreven medicijnen verkrijgbaar zijn en ambulante controle en behandeling door een psychiater in bepaalde, in het advies genoemde medische centra mogelijk is, met dien verstande dat het hier om de beschikbaarheid van de behandeling in medisch-technische zin gaat en niet over de individuele toegankelijkheid daarvan. Gezien de huidige medische inzichten wordt de vreemdeling geacht in staat te zijn te reizen met gangbare vervoermiddelen, met dien verstande dat begeleiding door een sociaal psychiatrisch verpleegkundige noodzakelijk is en de overdracht van de behandeling en de directe voortzetting daarvan na aankomst in het land van herkomst gegarandeerd dienen te zijn, aldus het BMA.

2.1.4. In het bij de rechtbank bestreden besluit heeft de staatssecretaris zich, onder verwijzing naar de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht (hierna: de voorzieningenrechter), van 12 april 2007 in zaak nr. 07/1413, op het standpunt gesteld dat de vreemdeling in staat moet worden geacht om te reizen, zij het onder begeleiding van een sociaal psychiatrische verpleegkundige en de garantie dat na aankomst in het land van herkomst de behandeling direct voortgezet zal worden, en dat derhalve geen aanleiding bestaat voor toepassing van artikel 64 van de Vw 2000.

Volgens voormelde uitspraak van de voorzieningenrechter heeft de staatssecretaris ten aanzien van de door het BMA aan de conclusie dat de vreemdeling in staat wordt geacht te reizen verbonden voorwaarden ter zitting aangegeven dat, gelet op het gevoerde beleid, de DT&V erop toe zal zien dat aan de voorwaarden is voldaan voordat de vreemdeling wordt uitgezet. Nu het advies van het BMA onderdeel uitmaakt van het bestreden besluit, is de voorzieningenrechter van oordeel dat het ervoor gehouden moet worden dat aan evenbedoelde voorwaarden zal worden voldaan, temeer nu er geen grond is voor het oordeel dat het op voorhand onmogelijk moet worden geacht dat bij een uitzetting aan die voorwaarden zal kunnen worden voldaan.

2.1.5. Ter zitting bij de Afdeling heeft de staatssecretaris het bij de rechtbank bestreden besluit aldus toegelicht dat, voor zover thans van belang, eerst bij de daadwerkelijke verwijdering van de vreemdeling uit Nederland door de DT&V zal worden beoordeeld of aan de in dit verband door het BMA gestelde voorwaarden kan worden voldaan en dat, indien zulks niet het geval is, aan de vreemdeling een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd zal worden verleend vanwege het buiten schuld niet uit Nederland kunnen vertrekken.

2.1.6. De vreemdeling heeft laatstelijk op 31 januari 2005 een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'verblijf voor het ondergaan van een medische behandeling'. Bij beschikking van 31 augustus 2005 is deze aanvraag afgewezen, welke beschikking in rechte onaanvaardbaar is geworden met de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage van

28 april 2006, waarbij, voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond is verklaard.

2.1.7. Met de afwijzing van voormelde aanvraag zijn de in artikel 27, eerste lid, van de Vw 2000 geregelde rechtsgevolgen van rechtswege ingetreden, waaronder de bevoegdheid tot uitzetting. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 29 mei 2001 in zaak nr. 200101994/1, AB 2001, 266), is de beslissing tot uitzetting geen zelfstandig deelbesluit binnen de meeromvattende beschikking op de aanvraag om een verblijfsvergunning, maar is de bevoegdheid tot uitzetting een rechtsgevolg van rechtswege van de afwijzing van die aanvraag en is die bevoegdheid niet discretionair van aard.

Met de in artikel 27, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 gebruikte zinsnede "... kan worden uitgezet" is beoogd een voorbehoud te maken ter zake van de noodzaak tot uitzetting en de uitvoerbaarheid van het voornemen daartoe. Zo kan de vreemdeling eigener beweging vertrekken, zich aan het toezicht onttrekken of noodzakelijke medewerking weigeren. Voorts kan zich een tijdelijke verhindering voordoen, als bedoeld in artikel 64 van de Vw 2000. Dergelijke belemmeringen doen niet af aan het voornemen om, zodra ze zijn opgeheven, tot uitzetting over te gaan.

Toepassing van artikel 64 van de Vw 2000 leidt er toe dat de van rechtswege aan een beschikking, strekkende tot afwijzing van een aanvraag om toelating, verbonden rechtsgevolgen worden opgeschort, welke rechtsgevolgen evenwel bij beëindiging van de toepassing van die bepaling van rechtswege herleven, dus zonder dat daarvoor nieuwe besluitvorming behoeft plaats te vinden. Het niet of niet langer van toepassing zijn van artikel 64 van de Vw 2000 betekent derhalve dat de staatssecretaris, zo nodig, onverkort gebruik kan maken van zijn bevoegdheid tot uitzetting.

Dit brengt met zich dat, indien door het BMA voorwaarden zijn verbonden aan de uitzetting van een vreemdeling, de staatssecretaris zich reeds bij de beoordeling of artikel 64 van de Vw 2000 op de vreemdeling van toepassing is, ervan moet vergewissen dat het mogelijk is dat bij de daadwerkelijke verwijdering aan die voorwaarden wordt voldaan en dat niet kan uitstellen tot het moment dat daadwerkelijk tot verwijdering wordt overgegaan.

2.1.8. Ten aanzien van de door het BMA gestelde voorwaarde dat de vreemdeling bij zijn uitzetting dient te worden begeleid door een sociaal psychiatrische verpleegkundige geldt dat geen grond bestaat om aan te nemen dat het niet mogelijk moet worden geacht dat bij de daadwerkelijke verwijdering aan die voorwaarden wordt voldaan. In zoverre heeft de staatssecretaris in het bij de rechtbank bestreden besluit kunnen volstaan met de overneming van het advies van het BMA en de toezegging dat de DT&V toe zal zien op de naleving van deze voorwaarde. Dit is evenwel anders ten aanzien van de voorwaarde dat na aankomst van de vreemdeling in zijn land van herkomst de overdracht en directe voortzetting van diens behandeling gegarandeerd dienen te zijn. Dat volgens het advies van het BMA de behandeling van de vreemdeling in zijn land van herkomst beschikbaar is, biedt onvoldoende grond om aan te nemen dat het mogelijk moet worden geacht dat bij de daadwerkelijke verwijdering van de

vreemdelling aan deze voorwaarde wordt voldaan, nu het advies van het BMA uitdrukkelijk slechts ziet op de beschikbaarheid van de behandeling in medisch-technische zin en niet op de individuele toegankelijkheid daarvan, terwijl die gelet op de bewoordingen van de voorwaarde hier wel van belang is. Nu niet is gebleken dat de staatssecretaris zich reeds door de in het advies genoemde medische centra, dan wel op andere wijze inzake de mogelijkheid van overdracht en directe voortzetting van de behandeling van de vreemdelling heeft laten informeren, heeft de staatssecretaris er onvoldoende blijk van gegeven dat hij zich ervan heeft vergewist dat het mogelijk is dat bij de daadwerkelijke verwijdering van de vreemdelling aan deze voorwaarde wordt voldaan. In zoverre heeft de staatssecretaris het besluit tot handhaving van zijn standpunt dat ten aanzien van de vreemdelling geen aanleiding bestaat om toepassing te geven aan artikel 64 van de Vw 2000 onzorgvuldig voorbereid en derhalve niet deugdelijk gemotiveerd. De grief slaagt reeds hierom.

2.2. Het hoger beroep is gegrond. Hetgeen overigens is aangevoerd, behoeft geen bespreking. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep van de vreemdelling tegen het besluit van de staatssecretaris van 29 mei 2007 alsnog gegrond verklaren en dat besluit vernietigen wegens strijd met de artikelen 3:2 en 7:12 van de Algemene wet bestuursrecht.

2.3. De staatssecretaris dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht, van 22 november 2007, in zaak nr. 07/25179;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep gegrond;
- IV. vernietigt het besluit van de staatssecretaris van Justitie van 29 mei 2007, kenmerk 0312-08-0453;
- V. veroordeelt de staatssecretaris van Justitie tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het beroep en het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 1288,00 (zegge: twaalfhonderdachtentachtig euro) geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand; het dient door de Staat der Nederlanden (het Ministerie van Justitie) aan de vreemdeling onder vermelding van het zaaknummer te worden betaald;
- VI. gelast dat de Staat der Nederlanden (het Ministerie van Justitie) aan de vreemdeling het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 357,00 (zegge: driehonderdzevenenvijftig euro) voor de behandeling van het beroep en het hoger beroep vergoedt.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. M.G.J. Parkins-de Vin en mr. T.M.A. Claessens, leden, in tegenwoordigheid van mr. I.S. Vreken, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

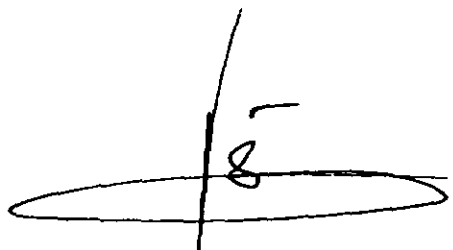
w.g. Vreken
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 4 september 2008

434-558.

Verzonden: 4 september 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line across the middle, and a large loop on the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK DEN HAAG

Zittinghoudende te Utrecht
Sector bestuursrecht

zaaknummers: AWB 07/25179 BEPTDN (beroepszaak)
AWB 07/25180 BEPTDN (voorlopige voorziening)

uitspraak van de enkelvoudige kamer voor de behandeling van vreemdelingenzaken en de voorzieningenrechter d.d. 22 november 2007

inzake

geboren op van Beninse nationaliteit,
eiser/verzoeker,
gemachtigde: mr. W. Boelens, advocaat te Utrecht,

tegen een besluit van

de Staatssecretaris van Justitie, voorheen de Minister van Justitie, verweerder.
Gemachtigde: mr. C.D.W. Efstratiades, werkzaam bij de onder verweerder ressorterende
Immigratie- en Naturalisatiedienst te Den Haag.

Inleiding

1.1 Bij besluit van 4 januari 2007 heeft verweerder het verzoek van eiser/verzoeker (hierna te noemen: eiser) van 23 september 2006 om op hem artikel 64 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw) toe te passen afgewezen. Eiser heeft tegen de afwijzing van zijn verzoek een bezwaarschrift ingediend en tevens de voorlopige voorzieningenrechter verzocht om een voorlopige voorziening gericht tegen zijn dreigende uitzetting.

1.2 Bij uitspraak van 12 april 2007 (AWB 07/1413) heeft de voorzieningenrechter van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Utrecht, het verzoek om een voorlopige voorziening afgewezen.

1.3 Bij besluit van 29 mei 2007 heeft verweerder het bezwaar van eiser tegen zijn besluit van 4 januari 2007 ongegrond verklaard. Eiser heeft tegen de beslissing van 29 mei 2007 beroep bij deze rechtbank ingesteld.

1.4 Eiser heeft de rechtbank tevens verzocht bij wijze van voorlopige voorziening te bepalen dat uitzetting achterwege dient te blijven, totdat op het beroep is beslist.

1.5 De gedingen zijn behandeld ter zitting van 16 oktober 2007, waar eiser niet is verschenen. Eiser en verweerder hebben ter zitting bij monde van hun gemachtigden hun standpunten toegelicht.

Overwegingen

Ten aanzien van het beroep

2.1 In geschil is of eiser in aanmerking komt voor uitstel van vertrek op grond van artikel 64

zaaknummers: AWB 07/25179 BEPTDN (beroepszaak)
AWB 07/25180 BEPTDN (voorlopige voorziening)

blad 2

van de Vw.

2.2 Verweerder heeft in de bestreden beslissing het bezwaar ongegrond verklaard. Ter adstructie van dit besluit heeft verweerder verwezen naar de primaire beslissing, waarin was geconcludeerd dat artikel 64 van de Vw niet op eiser van toepassing was, en voorts naar de uitspraak van de voorzieningenrechter van 12 april 2007. Verweerder heeft onder verwijzing naar een advies van 22 december 2006 van het onder verweerder ressorterende Bureau Medische Advisering (BMA-advies) gesteld dat eiser in staat moet worden geacht om, mits onder begeleiding van een sociaal-psychiatrisch verpleegkundige, terug te reizen naar waar de voor hem noodzakelijke medische beschikbaar is. Als voorwaarde voor uitzetting naar _____ is verder opgenomen dat de garantie dient te bestaan dat de behandeling van eiser aldaar direct voortgezet zal worden.

2.3 Eiser heeft in beroep, onder aanhaling van de gronden van het bezwaar, aangevoerd dat geschikte behandeling in _____ voor hem niet voorhanden is. Hij heeft gesteld dat aan de brieven van behandelend psychiaters Goedhart en Oosterbaan ten onrechte niet de waarde is toegekend die deze verdienen. Er is, aldus eiser, sprake van een concreet aanknopingspunt voor twijfel aan de juistheid en volledigheid van het BMA-advies, nu uit de brieven van Oosterbaan en Goedhart blijkt dat sprake is van een zeer ernstig psychiatrisch ziektebeeld waarbij het noodzakelijk is de om naast directe opvang en voortgang van de behandeling aan eiser ook zogenaamde 'outreaching' zorg te verlenen. Uit het BMA-advies blijkt niet dat ook deze vorm van zorg in _____ beschikbaar is. Voorts blijkt uit de stukken dat vrijwel iedere patiënt te vervoeren is. Eiser verwijst ter onderbouwing van zijn stellingen naar een uitspraak van het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (CTG) van 4 september 2007.

2.4 Ingevolge artikel 64 van de Vw blijft uitzetting achterwege zolang het gelet op de gezondheidstoestand van de vreemdeling of die van een van zijn gezinsleden niet verantwoord is om te reizen.

2.5 Blijkens paragraaf B8/10 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc) blijft uitzetting op grond van artikel 64 van de Vw achterwege indien:

- de medisch adviseur aangeeft dat het vanwege de gezondheidstoestand van de vreemdeling of van één van zijn gezinsleden niet verantwoord is om te reizen; of
- de stopzetting van de medische behandeling een medische noodsituatie zal doen ontstaan; en
- de stopzetting van de medische behandeling van de betreffende medische klachten niet kan plaatsvinden in het land van herkomst of ander land waarheen betrokkene zich kan verwijderen; en
- de medische behandeling ter voorkoming van het ontstaan van deze noodsituatie naar verwachting één jaar of korter zal duren.

Blijkens paragraaf B8/3.1 van de Vc wordt onder medische noodsituatie verstaan: die situatie waarbij betrokkene lijdt aan een stoornis, waarvan op basis van de huidige medisch-wetenschappelijke inzichten vast staat dat het achterwege blijven van behandeling op korte termijn zal leiden tot overlijden, invaliditeit of een andere vorm van ernstige geestelijke of lichamelijke schade. Onder "op korte termijn" wordt verstaan binnen een termijn van drie maanden.

Paragraaf A7/7.4 van de Vc vermeldt onder meer dat het voorkomt dat de medisch adviseur in zijn advies aangeeft dat de vreemdeling in staat is om te reizen, doch dat dit onder bepaalde voorwaarden dient te geschieden. Het kan dan bijvoorbeeld gaan om een voorraad medicijnen voor de vreemdeling voor tijdens en na de reis, of om het meenemen van medische gegevens.

zaaknummers: AWB 07/25179 BEPTDN (beroepszaak)
AWB 07/25180 BEPTDN (voorlopige voorziening)

blad 3

De DT&V ziet erop toe dat aan deze voorwaarden is voldaan voordat de vreemdeling wordt uitgezet.

De rechtbank overweegt als volgt.

2.6 Uit het BMA-advies blijkt het volgende. Eiser lijdt aan een posttraumatische stress stoornis (PTSS) en aan een ernstige depressieve stoornis. Hij heeft last van weerkerende, zich opdringende visuele beelden, angsten en depressieve gevoelens. De klachten vinden hun oorzaak in zeer traumatische gebeurtenissen in het land van herkomst van de waarschijnlijk ook nog verstandelijk gehandicapte, minder begaafde eiser. Er is op basis van het uitgevoerde onderzoek sprake van een reëel suïcidegevaar, dat bij gedwongen uitzetting des te groter zal worden. Verzoeker wordt sinds jaren ambulante psychiatrisch behandeld. Hij krijgt als medicatie antipsychotica en antidepressiva. Vanwege de ernst van de klachten is diverse malen geprobeerd hem op te nemen, maar dit heeft hij steeds geweigerd. De behandeling zal waarschijnlijk blijvend zijn. Het advies concludeert dat klachten van verzoeker kunnen worden behandeld in de in het advies genoemde medische centra in Benin en dat het uitblijven van de behandeling zal kunnen leiden tot een medische noodsituatie in die zin dat er gevaar ontstaat dat verzoeker zichzelf of anderen ernstig letsel toebrengt. Verder concludeert het advies dat verzoeker gezien zijn klachten kan reizen, zij het onder begeleiding van een sociaal psychiatrisch verpleegkundige. Het is echter alleen verantwoord hem te laten reizen naar een bestemming waar hij ook op de juiste wijze kan worden behandeld. De overdracht van de behandeling en de directe voortzetting van de behandeling na aankomst in Benin dienen te zijn gegarandeerd.

2.7 Het BMA-advies dat verweerder aan zijn besluitvorming ten grondslag heeft gelegd, is een deskundigenadvies aan verweerder ten behoeve van de uitoefening van zijn bevoegdheden. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS) zijn BMA-adviezen deskundigenadviezen waarvan, indien zij op inzichtelijke, onpartijdige en objectieve wijze zijn opgesteld, verweerder bij zijn besluitvorming in beginsel mag uitgaan, tenzij concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid of volledigheid daarvan.

2.8 De rechtbank overweegt als volgt ten aanzien van eisers stelling dat aan de stukken van Oosterbaan en Goedhart onvoldoende waarde is toegekend. In de eerste plaats constateert de rechtbank dat de brief van psychiater J. Goedhart dateert van vóór de datum van het BMA-advies zodat dit stuk moet worden geacht bij de beoordeling door de BMA-arts te zijn betrokken. Zoals reeds door de voorzieningenrechter in overweging 2.12 van eerdergenoemde uitspraak van 12 april 2007 is overwogen, leidt de omstandigheid dat een verschil van inzicht bestaat tussen de BMA-arts en de behandelend arts op zichzelf niet tot het oordeel dat het BMA-advies onzorgvuldig tot stand is gekomen of onvolledig is.

Voorts overweegt de rechtbank dat de brief van 21 maart 2007 van psychiater D. Oosterbaan, die anders dan eiser stelt, eiser niet persoonlijk heeft behandeld, maar als 'teampsychiater' bij de behandeling is betrokken, niet kan worden aangemerkt als concreet aanknopingspunt voor twijfel aan de juistheid of volledigheid van het BMA-advies. Daartoe is van belang dat blijkens het BMA-advies behalve begeleiding tijdens de reis ook overdracht en directe voortzetting van de behandeling na aankomst moet worden gegarandeerd. Onder verwijzing naar overweging 2.16 van genoemde uitspraak van de voorzieningenrechter overweegt de rechtbank dat onder verweerder ressorterende Dienst Terugkeer & Vertrek er blijkens het beleid zoals neergelegd in A77.4 van de Vc op zal toezien dat aan deze noodzakelijke voorwaarden wordt voldaan voordat eiser wordt uitgezet.

zaaknummers: AWB 07/25179 BEPTDN (beroepszaak)
AWB 07/25180 BEPTDN (voorlopige voorziening)

blad 4

De door eiser aangehaalde uitspraak van het CTG leidt niet tot een ander oordeel. Die uitspraak ziet, anders dan de onderhavige zaak waar het gaat om een verzoek tot het verlenen van uitstel van vertrek, op de (tuchtrechtelijke) beoordeling van de medische advisering door een BMA-arts inzake een aanvraag voor een verblijfsvergunning met als doel 'het ondergaan van een medische behandeling'. In dat verband overweegt de rechtbank voorts dat de BMA-arts gelet op vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (laatstelijk onder meer 8 februari 2007, LJN: AZ8898) kan volstaan met het zich in het algemeen uitlaten over de beschikbaarheid van de noodzakelijke zorg in het land van herkomst.

2.9 Het voorgaande in aanmerking genomen komt de rechtbank tot het oordeel dat hetgeen eiser heeft aangevoerd niet kan worden aangemerkt als concreet aanknopingspunt voor twijfel aan de juistheid of volledigheid van het BMA-advies, doch slechts als kritische kanttekeningen bij dat advies. Gelet hierop is de rechtbank van oordeel dat verweer het bestreden besluit mede heeft kunnen baseren op het BMA-advies.

2.10 Gelet op het voorgaande oordeelt de rechtbank dat verweerder op goede gronden heeft geconcludeerd dat geen sprake is van een situatie op grond waarvan uitstel van vertrek, als bedoeld in artikel 64 van de Vw, moet worden verleend. Aangezien ook overigens geen aanleiding bestaat om te oordelen dat het bestreden besluit niet in stand kan blijven, wordt het beroep ongegrond verklaard.

Ten aanzien van de voorlopige voorziening

2.11 Gegeven de beslissing in de hoofdzaak is er geen grond meer voor het treffen van de verzochte voorlopige voorziening, zodat het verzoek zal worden afgewezen.

Ten aanzien van het beroep en de voorlopige voorziening

2.12 Van omstandigheden op grond waarvan een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is niet gebleken.

zaaknummers: AWB 07/25179 BEPTDN (beroepszaak)
AWB 07/25180 BEPTDN (voorlopige voorziening)

blad 5

Beslissing

De rechtbank

Ten aanzien van de hoofdzaak:

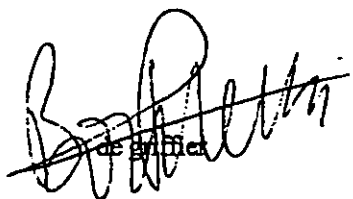
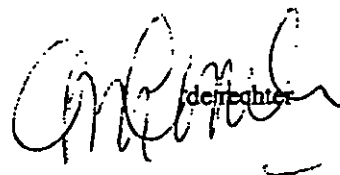
verklaart het beroep ongegrond.

De voorzieningenrechter:

Ten aanzien van de gevraagde voorlopige voorziening:

wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.M. Dijksterhuis, lid van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken, tevens voorzieningenrechter, en uitgesproken in het openbaar op 22 november 2007 in tegenwoordigheid van mr. A. Boutebbi als griffier.

de griffier
de rechter

afschrift verzonden op:

30 NOV 2007

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", Postbus 16113, 2500 BC Den Haag. Het beroepschrift dient één of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 Algemene wet bestuursrecht is niet van toepassing.

Tegen deze uitspraak staat, voorzover die betreft het verzoek om een voorlopige voorziening, ingevolge artikel 37, tweede lid, aanhef en onder d, Wet op de Raad van State geen hoger beroep open.

Let wel

Ook als u in deze uitspraak (gedeeltelijk) in het gelijk bent gesteld, kan het van belang zijn hoger beroep in te stellen voor zover de rechtbank gronden uitdrukkelijk en zonder voorbehoud heeft verworpen en u daar niet in wilt berusten.

Correspondentie uitsluitend:

Postbus 13319
3507 LH Utrecht

Bezoekadres:

Schoolplein 5A
3581 PX Utrecht
tel (030) 231 36 46
fax (030) 234 29 95e-mail: info@schoolpleinadvocaten.nl
www.schoolpleinadvocaten.nl

mr. R. Vleugel

mr. S. Spans

mr. D. Gürses

mr. W. Boelens

mr. J.E. Jalandoni

mw. mr. M.H.R. de Boer

mw. mr. J.G.M. ter Avest

mr. J.M. Langenberg*

advocaten en procureurs

*adviseur

secretariaat
Els Oostrum
Leny Peeters

Raad van State
 Afdeling bestuursrechtspraak
 Postbus 16113
 2500 BC Den Haag
 FALK en fax 070 365 13 80

uw kenmerk
IND 20070711

uw kenmerk

Utrecht
18 december 2007

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
7435	
B	18 DEC 2007
ZAAKNR.	887
AAN:	V3
BEHANDELD: DD:	PAR:

HOGER BEROEPSCHRIFTreguliere vreemdelingenzaak

Hiertoe bepaaldelijk gevolmachtigd door appellant de heer
 van Beninese nationaliteit, zonder vaste woon- of verblijfplaats en
 daarom woonplaats kiezend aan het in het briefhoofd vermelde kantooradres,
 dien ik hoger beroep in tegen de uitspraak dd. 22 (verzonden 30) november
 2007 van de Rechtbank Utrecht met kenmerk AWB 07 / 25179 waarbij het
 beroep tegen de beschikking van verweerder, de Staatssecretaris van Justitie,
 dd. 29 mei 2007 ongegrond is verklaard.

Grief 1

Ten onrechte overweegt de Rechtbank in ro. 2.8 dat de brief dd. 21 maart 2007
 van psychiater dr. D. Oosterbaan niet kan worden aangemerkt als concreet
 aanknopingspunt voor twijfel aan de juistheid en volledigheid van het BMA-
 advies.

Toelichting

In het BMA-advies wordt aangegeven dat het alleen verantwoord is om appellant
 te laten reizen naar een bestemming waar hij op juiste wijze behandeld kan
 worden. Uit genoemde brief van Oosterbaan is af te leiden wat de minimale
 condities zijn voor de voortzetting van de behandeling van appellant, gezien in
 verband met zijn zeer ernstige ziektebeeld, de problematische verhouding met
 zijn behandelaars in Nederland, het feit dat appellant in Nederland herhaaldelijk
 opname heeft geweigerd en bemoeizorg noodzakelijk is. Deze individuele

Schoolplein SA
3581 PX Utrecht

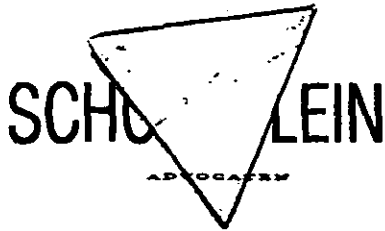
complicaties zijn door het BMA niet, althans niet volledig en op kenbare wijze door het BMA bij de totstandkoming van het advies betrokken. De brief van Oosterbaan had daarom voor verweerder aanleiding moeten vormen een aanvullend BMA-advies te vragen, waarin apart op de individuele complicaties rond de behandeling, waaronder begrepen de (wijze van) voortzetting van de behandeling in Benin en de mogelijke effecten hiervan op de medische toestand van appelland wordt ingegaan. Verweerder heeft dit echter ten onrechte nagelaten. Het BMA-advies is aldus, bezien in het licht van de brief van Oosterbaan, op zijn minst onvolledig, en had daarom niet mogen dienen als basis voor de besluitvorming. Dat, zoals de Rechtbank in navolging van verweerder stelt, de Dienst Terugkeer en Vertrek erop zal toezien dat appelland zal worden begeleid bij uitzetting tijdens de reis en de overdracht en directe voortzetting van de behandeling na aankomst voor zijn rekening neemt overtuigt hierom al niet, dat niet valt in te zien hoe de DT & V bijvoorbeeld de (continuïteit van de) bemoeizorg voor appelland kan garanderen.

Grief 2

Ten onrechte overweegt de Rechtbank in ro. 2.8 dat de door appelland aangehaalde uitspraak van het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg dd. 4 september 2007 niet tot een ander oordeel leidt.

Toelichting

De Rechtbank stelt dat de uitspraak van het CTG, anders dan in de onderhavige zaak het geval is, betrekking heeft op een (tuchtrechtelijke) beoordeling van de medische advisering door een BMA-arts inzake een aanvraag om een vergunning voor medische behandeling. Appelland ziet echter niet in wat in dit verband de relevantie is van het verschil in de aan de onderscheiden casus ten grondslag liggende vreemdelingenrechtelijke toetsingskader, nu het medische beoordelingskader van het verzoek van appelland en van de aanvraag van klager in de procedure voor het CTG vrijwel geheel samenvallen en het voor de taakopvatting van de BMA-arts zoals deze wordt gezien door het CTG ook niet (wezenlijk) uitmaakt resp. behoeft uit te maken of de beoordeling door de BMA-arts plaatsvindt in het kader van een verzoek ex art. 64 Vreemdelingenwet of in het kader van een aanvraag om een verblijfsvergunning voor medische behandeling. Mede gelet op het grote gezag dat in de medische wereld wordt toegekend aan uitspraken van het CTG, had de Rechtbank niet mogen afzien van een (nader) inhoudelijk oordeel omtrent de betekenis van de uitspraak dd. 4 september 2007 voor de taakopvatting van de BMA-arts, met name waar het betreft het zich beperken tot algemene uitlatingen over de beschikbaarheid van medische zorg in het land van herkomst van appelland. Het zeer ernstige ziektebeeld van appelland zoals blijkend uit het BMA-advies alsook uit de brief van Oosterbaan bood hiervoor voldoende aanleiding. De verwijzing van de Rechtbank naar vaste jurisprudentie van de Afdeling volstaat in dit verband niet,

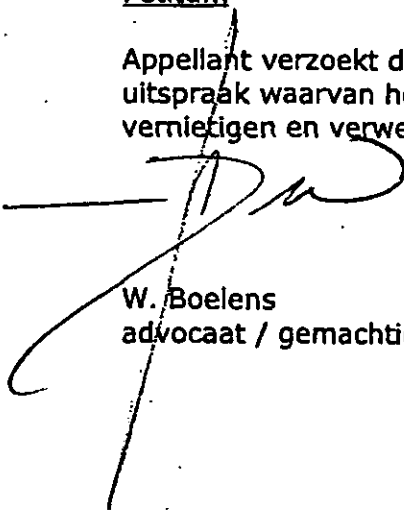

Schoolplein 5A
3581 PX Utrecht

nu uit de uitspraak dd. 4 september 2007 is af te leiden dat het CTG onder omstandigheden kennelijk geen genoegen (meer) neemt met de totnogtoe door de Afdeling gesanctioneerde, beperkte taakopvatting van de BMA-arts bij de totstandkoming van medische adviezen.

Petitum

Appellant verzoekt de Afdeling het hoger beroep gegrond te verklaren en de uitspraak waarvan hoger beroep alsook de beschikking waarvan beroep te vernietigen en verweerder te veroordelen in de proceskosten.

W. Boelens
advocaat / gemachtigde